

Vervolg dag 11, Een reis door Kenia.

De tocht ging weer verder. Bij de eerste grote uitkijk langs de weg in de Rift Valley werd er gestopt en gingen we onze benen strekken om van dit bijzondere uitzicht te genieten. Meteen vroeg Beatrice mij, wijzend op een rek met Maasai kangas, welke kleur ik zou kiezen want ze wilde me een welkomstgeschenk geven. Ik was diep ontroerd! Wat zijn deze mensen toch vrijgevig. Zo'n Maasai deken is zeker geen goedkoop ding. Ze kunnen zich zo uitsloven en hun eigen portemonnee vergeten. Ik koos de blauwe en zij zei dat ze wist dat ik die kleur wilde hebben (ze had bij mij gelogeerd en mijn blauwe flessen en schilderij gezien). Dat had ze gisteren al tegen Simon gezegd toen ze samen besloten om dit voor ons te doen. Want Francis moest er ook aan geloven. Simon kwam ineens met een stapel safarivoeden aanzetten en plantte er één op mijn hoofd. De verkoper wilde dat ik hem zou nemen, maar echt, daar heb ik het geld niet voor. Maar Simon zei, not to worry, er was al voor gezorgd! En ineens hadden we alle 4 zo'n safariding op ons hoofd en reden we verder onder luid gelach en gejoel.

In Nakuru hebben we heerlijk gegeten in een voor mij luxe restaurant. Francis kent alles heel goed hier van vroeger. Hij was het die deze plaats uitkoos en ons allemaal trakteerde! Simon wilde dat niet en vertelde hem dat Francis de wet van de gastvrijheid brak, maar hij liet het daarbij.

Na alle echt heel slechte stukken weg (vanaf Nakuru namen we de splitsing naar Eldoret) gaf Simon eindelijk het stuur over aan Beatrice. We passeerden in Eldoret het Gaba Instituut, mij nog bekend van vroeger. Nu studeert Hilde daar medicijnen. Zij is een jonge aanwas MMZ.

De doortocht door Eldoret was werkelijk vreselijk: één lange file die volkomen klem stond. Een ongelooflijk nauwe eenbaans doorgang door een heel druk stadje waar alle verkeer van buiten doorheen moet en talloze zijwegen op uit komen en bij iedere zijweg veroorzaakt de invoeging een eindeloos oponthoud. Aan het einde van deze nauwe doorgangsweg stopten we bij een broodbakkerij en werd er vers brood ingekocht. Ook kwam Simon terug met sodas en mandasis! (soort oliebollen met een gat erin en daarin jam)

Na zonsondergang kwamen we aan bij de pastorie in Misikhu. Drie jonge mannen kwamen naar buiten om Francis te verwelkomen. Hij kreeg een guirlande om gehangen en er werd gedanst en gezongen om de tafel heen in een soort optocht. Ook voor mij deden ze dat. Ik kukelde bijna van mijn benen af en plofte in een van de vele stoelen die in het vierkant op zijn Afrikaans langs de muren van de eetkamer stonden. Eerst wilde Beatrice gauw naar haar huis gaan, maar we werden voor de maaltijd uitgenodigd. Ik wilde naar het toilet om me een beetje te verfrissen en ook om de Mosbar (een goedkoop, maar zeer effectief zeepproduct van kokosolie en Deet door MMZ vanuit Nangina ziekenhuis in de handel gebracht tegen malaria) op mijn blote huid te smeren want ik zat met blote voeten, armen en benen. Het was al helemaal donker en de muggen zoemden als een gek om me heen. De deuren stonden natuurlijk wagenwijd open! Francis kwam terug met schone kleren: hij had al een douche genomen! Ik bracht het gesprek op het gebruik van de Mosbar en zei dat ik het wilde proberen, maar dat er geen water was op het toilet om de zeep aan de praat te krijgen als schuim. Dat Francis het ook moest gebruiken aangezien hij doodziek van de malaria werd de andere keren dat hij hier was. De mannen hier

kenden dit middel nog niet. Francis kreeg een stuk van Beatrice, die het altijd bij zich heeft en ze brachten water naar mijn toilet.

Het eten was goed en een belevenis op zich. Eerst was daar het ritueel van het wassen van de handen: twee jonge mannen kwamen langs, één met een kan heet water, de ander met een handdoek en ieder die meeat, kreeg een beurt. In het midden van de kamer stond een vierkante tafel die werd afgeladen met allerlei gerechten. Veel vleeschotels, rijst, groenten, bonen, eieren enz. Dezelfde jonge mannen kwamen langs met de schalen. Ik ben geen grote vleesliefhebber, maar hier was dat dé traktatie van de avond. Ik nam wat kip en probeerde een beetje op te schaal uit te zoeken wat ik aankon. Zeker geen koppen, geen vleugels, geen pootjes en waar veel vel aan zat. Maar ik hoefde niet bang te zijn. Ik zag dat de mannen gretig in allerlei stukken vlees beten en waar het wat te hard was of waar botjes aanwezig waren werd dat stukje meteen op de grond gesmeten!!! Er waren katten genoeg die er meteen op afvlogen. Jeetje: wat een opluchting! Wat ik mijn hele leven al zo graag had willen doen: gewoon op de grond laten vallen, werd hier voor mij werkelijkheid zonder enige schaamte!!! Drie maal werd er tijdens deze feestmaaltijd gezongen: Karibu visitors. (Welkom bezoekers!) Het deed grappig en heel feestelijk aan al die volwassen mannen en nog een paar zusters van de missie basisschool zo te zien dansen, zo kinderlijk verheugd om de bezoekers te vermaken. Al die tijd bleef de TV knoerthard aanstaan, natuurlijk!

Om 9.45 was ik helemaal aan het einde van mijn Latijn en zei ik tegen Beatrice dat ik echt niet meer kon. Dus vertrokken we in haar auto naar haar eigen huis. Ik zag in de nacht een grote poort opdoemen en hoge muren aan weerskanten Toen bleek dat de sleutel van de poort zoek was. De night watchman stond achter de poort en wij ervoor! Ook dat nog! Na heel wat vieren en vijven slaagde hij er toch in de poort open te maken. Beatrice liet hem weten dat hij water moest koken op een houtskoolvuurtje om te zorgen dat ik een emmer warm water had om me te wassen. Het huis is echt enorm. Ik had zoiets niet verwacht. Het is er nu wel heel erg warm omdat alles dicht was tijdens de afgelopen twee dagen. Dat heb je met golfplaten daken. Bovendien zijn er 2 enorme waranda's die het hele huis insluiten en geen raam kan er open! Mijn slaapkamer was heel groot met een aparte aanbouw voor een hokje met een WC pot, en een washok, waar een heel stel plastic emmers stonden gevuld met water omdat er geen lopend water is of een wasbak. Het bed was een groot geval met houten frame en een heel ouderwets oerdegelijk matras van paardenhaar. De lakens waren heel apart met oosterse motieven, een heel groot hoofdkussen van schuimrubber dat vol zat met kuilen en knobbels. Het leken wel konijnenholen! Het was erg benauwd in die ruimte en ook hier kon er geen enkel raam open (er waren er 8) omdat alles tegen inbrekers dichtgemaakt was. Uiteindelijk val je dan toch van de moeheid na zo'n lange dag en reis in slaap.